

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Pr-669/2025-46

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Jelici Pandurić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Igora Marinovića, OIB: 96942606131, Klinča sela, Samoborska 21a, zastupanog po odvjetnicima iz OD Ljubičić i Vrdoljak iz Splita, Sukoišanska 4, protiv I-tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, zastupane po zakonskom zastupniku OGDO u Zagrebu i II-tuženika Miroslava Balenta, OIB: 10718398395 iz Zagreba, Pantovčak 104b, zastupanog po punomoćnici Ines Škofač, odvjetnici iz Zagreba, Ilica 145, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 11. lipnja 2026. godine, u prisutnosti pun. tužitelja, zakonskog zastupnika I-tužene RH i pun. II-tuženika, temeljem čl. 335. st. 4. ZPP-a, dana 29. lipnja 2026.,

presudio je

I/ Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Dužni su tuženi solidarno, i u roku od 15 dana, isplatiti tužitelju mjesečni iznos od 530,89 eura od 01. siječnja 2007.g., pa svaki mjesec ubuduće, s time da su obroke dospjele do pravomoćnosti ove presude dužni platiti u roku od 15 dana i to sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća svakog pojedinog obroka, pa do isplate, s time da obrok za protekli mjesec dospijeva svakog prvog idućeg mjeseca, a oni koji budu dospijevali ubuduće, svakog prvog, a najkasnije petog u mjesecu, jednako tako tuženi su dužni u roku od 15 dana i solidarno naknaditi tužitelju trošak spora sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate",

kao neosnovan.

II/ Nalaže se tužitelju Igoru Marinović naknaditi I-tuženoj REPUBLICI HRVATSKOJ trošak parničnog postupka u iznosu od 14.969,76 eura, u roku od 15 dana.

III/ Nalaže se tužitelju Igoru Marinović, naknaditi II-tuženiku Miroslavu Balentu trošak parničnog postupka u iznosu od 19.102,05 eura, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 29.03.2013.g. koju je podnio neposredno Općinskom sudu u Splitu, navodi da je 01.01.2007.g. oko 03,45 sati, u Zagrebu, Ulica Medveščak 2, u noćnom klubu Gjuro 2, vlasništvo II-tuženika, odnosno koji je poslovao u sastavu obrta II-tuženika za vrijeme novogodišnje proslave, je kao radnik II-tuženika zadobio prostrijelnu ranu lijeve potkoljenice i lijevog bedra. U ugostiteljskom objektu nalazile su se posebno štićene osobe od strane posebne postrojbe policije, koji su sudjelovali u inkriminiranom događaju. Tužitelj je zbog povreda koje je zadobio u predmetnom štetnom događaju, ostao invalid, nesposoban je za rad, ne može se zaposliti, od dana ozljeđivanja ne radi, nema prihoda po bilo kojem osnovu, pa zbog toga gubi mjesečno najmanje 4.000,00 kuna. Stoga tužitelj ima pravni interes tražiti da sud donese presudu kojom će naložiti tuženicima da solidarno isplate tužitelju mjesečni iznos od 4.000,00 kuna, od 01.01.2007., pa ubuduće dok za to budu postojali uvjeti na ime izgubljene zarade sa pripadajućim zateznim kamatama, te kojom će obvezati tuženike da solidarno tužitelju naknade trošak parničnog postupka sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

2. Prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450 temeljem Zakona o uvođenju eura kao službene valute u RH (NN 567/22, 88/22), mjesečni iznos od 4.000,00 kuna izražen u eurima iznosi 530,89 eura.

3. U odgovoru na tužbu I-tužena REPUBLIKA HRVATSKA je istaknula prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Splitu, sukladno čl. 50. Zakona o parničnom postupku u kojem je propisano da ako je jednom tužbom tuženo više osoba, a za njih ne postoji mjesna nadležnost istog suda, nadležan je sud koji je mjesno nadležan za jednog od tuženika, a ako među njima ima glavnih i sporednih obveznika, sud koji je mjesno nadležan za koga od glavnih obveznika. Nadalje, sukladno čl. 52. ZPP-a za suđenje u sporovima o izvanugovornoj odgovornosti za štetu, osim suda opće mjesne nadležnosti, nadležan je i sud na čijem je području štetna radnja počinjenja ili sud na čijem je području štetna posljedica nastupila. Tužitelj Igor Marinović živi u Otoku kod Sinja pa ni u tom slučaju ne bi bio nadležan za suđenje u ovom predmetu Općinski sud u Splitu. Predlaže da se Općinski sud u Splitu oglasi mjesno nenadležnim, te uputi predmet nadležnom Općinskom sudu u Zagrebu. Opreza radi, I-tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti i to kako osnovi, tako i visini tužbenog zahtjeva, te predlaže isti kao neosnovan odbiti, uz obvezu tužitelja da I-tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak. Podneskom od 20.11.2017.g. I-tuženik RH je istaknuo i prigovor litispendencije navodeći da se pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu, posl. br. Pr-6178/10, vodi postupak između tužitelja i I-tužene RH za isti štetni događaj. Ukoliko sud ne usvoji prigovor, I-tuženik predlaže da se sud oglasi nenadležnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, budući da se radi o radnom sporu, te da spis ustupi Općinskom radnom sudu u Zagrebu.

4. U odgovoru na tužbu II-tuženik Miroslav Balent se protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Osporio je i pravnu osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Naveo je da tužba ne sadrži podatke koje mora sadržavati svaki podnesak, a koji podaci su propisani čl. 106. Zakona o parničnom postupku. Naime, u tužbi nije naznačeno prebivalište, odnosno boravište tužitelja, njegov OIB, pa II-tuženik nije siguran radi li se o njegovom bivšem zaposleniku. Predlaže da sud pozove tužitelja na ispravak, odnosno dopunu tužbe sukladno čl. 109. ZPP-a. Nadalje, II-tuženik navodi da je tužitelj u tužbi naveo da je nakon predmetnog štetnog događaja ostao invalid, te da se zbog toga ne može zaposliti. Međutim, uz tužbu nije dostavljen nikakav dokaz tužiteljevog invaliditeta, odnosno nesposobnosti za rad. II-tuženik ističe kako ne postoji uzročno - posljedična veza između

štetnog događaja i ozljede tužitelja i njegove trenutne nezaposlenosti, odnosno za tužiteljevu nezaposlenost nije odgovoran II-tuženik. Tužitelj je bio zaposlen kod II-tuženika od 31.12.2006.g. do 31.01.2010.g., te je II-tuženik želio da tužitelj ostane zaposlen kod njega, u njegovom ugostiteljskom objektu, jer je smatrao kako tužitelj može izvršavati svoje radne obveze, rad u garderobi. No tužitelj se nakon 31.01.2010. nije uopće javljao II-tuženiku kao poslodavcu, niti donosio doznake, niti je bio dostupan telefonom, niti na drugi način. II-tuženik je saznao od liječnice da je tužitelju sa danom 31.01.2010.g. zatvoreno bolovanje, te je II-tuženik donio odluku o izvanrednom otkazu Ugovora o radu tužitelju pozivajući se na čl. 77. i 108. Zakona o radu koji je tada bio na snazi. Tužitelj paušalno tvrdi da se ne može zaposliti, ne dostavljajući nikakav dokaz o tome da je aktivno tražio posao i javljao se na oglase. Tužitelj je sam dužan pridonijeti umanjenju štete. Na internetskim stranicama namijenjenim traženju zaposlenja stoji nekolicina oglasa u kojima se traže upravo zavarivači za koje zanimanje se tužitelj školovao. Iz evidencijskog lista Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, dostavljenog uz tužbu, vidljivo je kako se tužitelj zadnji puta javio Zavodu za zapošljavanje u travnju 2011.g. iz čega proizlazi da od tada uopće ne traži posao. U radnoj knjižici tužitelja stoji da je isti nakon prestanka radnog odnosa kod II-tuženika bio zaposlen kod poslodavca koji se bavi autoprijevozom i građevinskim radovima, pa nije jasno kako je tužitelj tijekom 2010.g. mogao izvršavati svoje radne obveze kod tog poslodavca, a u tužbi tvrdi da od dana ozljeđivanja ne radi. Upravo navedeno je dokaz da je tužitelj sposoban raditi, ali se ne trudi pronaći posao. II-tuženik ističe prigovor zastare za podnošenje tužbe u ovom predmetu. Sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima, tražbine zastarijevaju za 5 godina ako Zakonom nije određen drugi rok zastare. Sukladno čl. 230. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima, tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za 5 godina od kada je šteta nastala. Predmetni događaj se zbio 01.01.2007.g., a tužba je podnesena 29.03.2013.g. Neovisno o tome ima li ovaj spor karakter radnog spora ili spora za naknadu štete, oba zastarna roka (i rok od 3 i od 5 godina) su u vrijeme podizanja tužbe u svakom slučaju protekla. II-tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva. Tužitelj je bio zaposlen kod II-tuženika, te je ostvarivao mjesečnu plaću ili je primao naknadu temeljem bolovanja. Osporava se i tijekom zateznih kamata s obzirom da kamata može teći tek od donošenja prvostupanjske presude. Tuženik za opseg svoje obveze doznaje donošenjem svoje prvostupanjske presude. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, te obvezati tužitelja da naknadi tuženiku prouzročeni parnični trošak.

5. Dana 02.03.2017.g. Općinski sud u Splitu se rješenjem posl. br. Pr-268/13 proglasio mjesno nenadležnim za postupanje u ovom predmetu, te je nakon pravomoćnosti spis ustupio Općinskom građanskom sudu u Zagrebu kao mjesno nadležnom sudu.

6. Dana 09.11.2018.g. Općinski građanski sud u Zagrebu se rješenjem posl. br. Pn-2928/17-16 oglasio nenadležnim za postupanje u ovom predmetu, te je po pravomoćnosti tog rješenja predmet ustupljen Općinskom radnom sudu u Zagrebu.

7. Sud je proveo dokaze: izvršen je uvid u Potvrdu V PP Zagreb PU Zagrebačke, MUP-RH od 19.12.2008.g. (list 6 spisa), u medicinsku dokumentaciju za tužitelja (list 7-20 spisa), u tužiteljev zahtjev od 22.08.2012.g. Općinskom državnom odvjetništvu u Splitu za mirno rješenje spora (list 21 spisa) u evidencijski list Hrvatskog zavoda za zapošljavanje za tužitelja (list 25 i 26 spisa), u preslik radne knjižice za tužitelja (list 27-29 spisa), u odgovor ODO-GUO u Sinju od 01.10.2012.g. na tužiteljev zahtjev za mirno rješenje spora (list 33 spisa), u prijavu o ozljedi na radu (list 34-35 spisa), u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 01.05.2009.g. (list 62 i 63 spisa), u Odluku tuženika od 03.02.2009.g. o

izvanrednom otkazu Ugovora o radu tužitelju (list 64 i 65 spisa), izvršen je uvid u ovosudni Pr-6978/10 (poledina lista 81 spisa), izvršen je uvid u predmet Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, poslovni broj K-766/16 (ranije KO-391/07), u dopis Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, Područna služba Zagreb broj klasa:102-01/25-01/79 od 09.07.2025. (str. 183 spisa), u dopis Hrvatskog zavoda za zapošljavanje, broj klasa:034-04/25-02/20641 od 09.07.2025. (str. 184 i 185 spisa), u dopis Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, Odjel za zdravstveno osiguranje -2, Zagreb, klasa:501-09/25-01/559 od 21.08.2025. (str. 189-191 spisa), u dopis Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, Odjel za zdravstveno osiguranje 2, Zagreb, klasa:501-09/25-01/559 od 06.11.2025. (str. 209 spisa), saslušani su svjedoci Dalibor Janeš (str. 197 i 198 spisa), Ozren Brunović (str. 198 i 199 spisa), te je proveden dokaz saslušanje tužitelja Igora Marinovića kao stranke (str. 203-205 spisa) i II- tuženika Miroslava Balenta kao stranke(str. 205 i 206 spisa).

8. Koje će činjenice uzeti kao dokazane odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a).

9. U članu 219. st. 1. ZPP-a kaže se da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

10. U članu 221.a ZPP-a kaže se da ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl. 8.) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

11. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 530,89 eura (prije konverzije kune u euro 4.000,00 kuna), mjesečno počev od 01.01.2007. pa nadalje, s osnove naknade izgubljene zarade zbog nesposobnost za rad, odnosno rente zbog izgubljene zarade, nastale uslijed ozljeđivanja u štetnom događaju od 01.01.2007.

12. Među strankama nije sporno da se predmetni štetni događaj dogodio dana 01.01.2007. godine u noćnom klubu "Gjuro II" u Zagrebu, u kojem je tužitelj pretrpio ozljedu na radnom mjestu garderobijera zaposlenog kod II.- tuženika.

13. Među strankama je sporna odgovornost tuženika za naknadu štete tužitelju.

14. Među strankama je sporna visina štete.

15. II-tuženik Miroslav Balent je u odgovoru na tužbu istakao prigovor zastare tražbine tužitelja.

16. Tužba u ovom predmetu je podnesena neposredno dana 29.03.2013.g.

17. Ozljeđivanje tužitelja Igora Marinovića i štetnom događaju od 01.01.2007. godine priznato je od strane Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje zljedom na radu (str. 32-36 spisa).

18. Uvidom u preslik radne knjižice za tužitelja (list 27-31 spisa), sud je utvrdio da je tužitelj Igor Marinović bio zaposlen kod II-tuženika Miroslava Balent u ugostiteljskom objektu "Đuro", Zagreb, Medveščak 2, od 31.12.2006.g. do 31.01.2010.g.

19. Uvidom u Odluku II. -tuženika ugostiteljski obrt "Gjuro" vlasnika Miroslava Balenta iz Zagreba, Medveščak 2, o izvanrednom otkazu ugovora o radu (str. 64 spisa), utvrđeno je da je ovdje tužitelju Igoru Marinoviću, poslodavac, ovdje II-tuženik izvanredno otkazao ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 01.05.2009. zbog neopravdanog izostanka s posla. U obrazloženju odluke navodi se da se radnik Igor Marinović nakon zatvorenog bolovanja (31.01.2010.) nije više pojavio na poslu, te mu radni odnos prestaje s danom 31.01.2010.

20. Uvidom u ovisni Pr-6978/10 (službena bilješka sa poledine lista 81 spisa) utvrđeno je da je u ovisnom predmetu Pr-6978/10, ovdje tužitelj Igor Marinović, protiv ovdje tuženika RH i Miroslava Balent pokrenuo parnični postupak iz istog štetnog događaja, a radi naknade štete zbog povrede prava osobnosti (tužitelj traži naknadu štete zbog pretrpljenih fizičkih bolova, straha, duševnih bolova zbog smanjenja životne aktivnosti, tuđu pomoć). Kako se radi o različitoj pravnoj osnovi u odnosu na pravnu osnovu u ovom predmetu, neosnovan je prigovor koji je istaknula I-tužena RH o dvostrukoj litispendenciji, pa je takav prigovor I-tužene RH odbijen kao neosnovan u cijelosti.

21. Uvidom u predmet Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, posl. br. K-766/16 (raniji broj KO-391/07) utvrđeno je da je Općinski kazneni sud u Zagrebu dana 08.07.2010.g. pod posl. br. KO-391/07, donio presudu kojom je okrivljene Matiju Goluba, Hrvoja Bančetovića, Marka Janoševića i Borisa Vosmika proglasio krivima što su dana 01.01.2007.g. u 03,30 sati u Zagrebu, Medveščak 2, zajedno i po dogovoru, u nakani da oštete inventar kluba Gjuro 2, svjesni pritom da se u skućenom prostoru, neposredno ispred i unutar kluba nalazi najmanje 100 ljudi okupljenih povodom dočeka 2007.g., te da će na taj način ugroziti njihov tjelesni integritet, i pristajući na to, došli pred dvorišna vrata kluba preko kojih su u prostor dvorišta, ispred ulaznih vrata kluba bacali staklene boce i druge predmete kojom prilikom je od pada nepoznatog predmeta i udarca u glavu Marin Ledenko zadobio posjekotinu na desnoj strani glave, a za koje vrijeme su rukama i nogama I okrivljeni Matija Golub i palicom, II okrivljeni Hrvoje Bančetovića nožem, a IV okrivljeni Boris Vosmik sjekirom udarali metalna dvorišna vrata koja su oštetili i potom nasilno otvorili, te se nastavljajući pritom bacati staklene boce uputili prema staklenim vratima kluba kroz koji su se prisutni djelatnici i gosti kluba povlačili u unutrašnjost kluba, došli do tih vrata, te ih udarajući navedenim predmetima rukama i nogama razbili i ušli u unutrašnjost kluba, uputivši se stubištem prema središnjoj prostoriji, bacajući pritom barske stolice i uljni radiator prema ulaznim staklenim vratima središnje prostorije, a uslijed čega su i ta vrata razbili, a staklo se rasprsnulo po unutrašnjosti prostorije, za koje vrijeme su se gosti i osoblje kluba, kako bi se zaštitili od bačenih predmeta i rasprsnutog stakla, skrivali iza betonskih stupova i povlačili prema unutrašnjosti središnjeg prostora na koji način su oštetili metalna dvorišna vrata i dvoja ulazna staklena vrata, te ugrozili tjelesni integritet nazočnih u klubu, dakle opće opasnom radnjom izazvali opasnost za život i zdravlje ljudi, a djelo je počinjeno na mjestu gdje je okupljeno više osoba, te oštetili tuđe stvari, pa su time počinili kaznena djela protiv opće sigurnosti ljudi i imovine i sigurnosti prometa - dovođenjem u opasnost živote i imovine - opće opasnom radnjom ili sredstvom po čl. 263. st. 1 i 3. KZ RH, te kazneno djelo protiv imovine uništavanjem i oštećenjem tuđe stvari, te su osuđeni na kazne zatvora, a ugostiteljski obrt Gjuro, Zagreb, Medveščak 2, se uputio sa imovinsko - pravnim zahtjevom na parnicu. Na navedenu presudu žalbe su uložili III- okrivljeni Marko Janošević i IV-okrivljenik Boris Vosmik, te je povodom tih žalbi i po službenoj dužnosti i u odnosu na I- okrivljenog Matija Goluba i II- okrivljenika Hrvoja Bančetovića ukinuta prvostupanjska presuda, te je presuda vraćena sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. Ukidno rješenje ŽS u Zagrebu je doneseno 10.01.2012.g. posl. br. KŽ-1969/10-3. Nakon toga Općinski kazneni sud u Zagrebu je u ponovljenom postupku K-

766/16-108 dana 18.12.2017.g. donio presudu kojom su naprijed navedeni okrivljenici Matija Golub, Hrvoje Bančetović, Marko Janošević i Boris Vosmik osuđeni na kazne zatvora zbog počinjenja naprijed navedenih kaznenih djela. Protiv te presude žalbu su uložila sva četiri okrivljenika, te je viši sud, Županijski sud u Zagrebu dana 12.03.2019.g. donio presudu posl. br. Kž-795/18-6 kojom je djelomično prihvatio žalbe svih okrivljenika, te je povodom tih žalbi po službenoj dužnosti preinačio prvostupanjsku presudu u pravnoj oznaci djela i odluci o kaznama, na način da se utvrđuje da su okrivljeni Matija Golub, Hrvoje Bančetović, Marko Janošević i Boris Vosmik radnjom opisanom u činjeničnom opisu izreke presude počinili kazneno djelo dovođenja u opasnost živote i imovine opće opasnom radnjom ili sredstva iz čl. 263. st. 1. KZ RH, te je na temelju čl. 263. st. 1. KZ/97 I okrivljenom Matiji Golubu utvrđena kazna zatvora od jedne godine i šest mjeseci, II- okrivljenom Hrvoju Bančetoviću kazna zatvora od jedne godine, III- okrivljenom Marku Janoševiću, kazna zatvora od jedne godine i IV- okrivljenom Borisu Vosmiku, kazna zatvora od dvije godine, s time da se svim okrivljenicima na temelju čl. 67. KZ/97 izriče uvjeta osuda i određuje da se izrečena kazna zatvora okrivljenicima neće izvršiti i to ako I - okrivljeni Matija Golub u roku od 5 godina, II- okrivljeni Hrvoje Bančetović u roku od tri godine, III- okrivljeni Marko Janošević u roku od tri godine i IV- okrivljeni Boris Vosmik u roku od 5 godina ne počine novo kazneno djelo. U slučaju opoziva uvjetne osude, okrivljenima se u izrečenu kaznu zatvora uračunava i vrijeme trajanja pritvora, a što je pobliže označeno u presudi.

22. Niti jedan okrivljenik iz naprijed navedenog kaznenog postupka nije stranka u ovom parničnom postupku i obrnuto. Pravomoćna kaznena presuda proizvodi pravni učinak u odnosu na parničnu stranku ako je ona sudjelovala u kaznenom postupku i ako joj je bila pružena mogućnost da sudjeluje u kaznenom postupku, te tako utječe na njegov ishod.

23. Tužitelj u tužbi odgovornost I-tužene REPUBLIKE HRVATSKE temelji na navodu "odnosne prigode u predmetnom ugostiteljskom objektu nalazile su se posebno štićene osobe od strane posebne postrojbe policije, koji su sudjelovali u inkriminiranom događaju).

24. Tužitelj u tužbi odgovornost II-tuženika Miroslava Balent, vlasnika ugostiteljskog obrta Gjuro II, Zagreb, Medveščak 2, temelji na radnom odnosu, odnosno izgublenu zaradu potražuje kao naknadu štete zbog ozljede na radu.

25. II-tuženik Miroslav Balent istaknuo je prigovor zastare, navodeći da se predmetni događaj dogodio 01.01.2007.g., da je tužba u ovom predmetu podnesena 29.03.2013.g., a da sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126,21, 114/22, 156/22, 155/23), tražbine zastarijevaju za 5 godina, ako zakonom nije određen drugi rok zastare. Sukladno čl. 230. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima/05 tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine od kada je oštećenik doznao za štetu i osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju, za pet godina od kad je šteta nastala.

26. Čl. 107. Zakona o radu/04 regulirano je da, ukoliko radnik pretrpi štetu na radu, li u svezi s radom, poslodavac je dužan radniku naknaditi štetu po općim propisima obveznog prava.

27. Čl. 131. Zakona o radu/95, propisan je zastarni rok od 3 godine za potraživanja iz radnog odnosa.

28. Čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126,21, 114/22, 156/22, 155/23), propisano je da tražbine zastarijevaju za 5 godina, ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

29. Čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126,21, 114/22, 156/22, 155/23), propisano je da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila. U svakom slučaju, ta tražbina zastarijeva za pet godina od kada je šteta nastala.

30. Čl. 231. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126,21, 114/22, 156/22, 155/23), propisano je da kada je šteta prouzročena kaznenim djelo, a za kazneni progon je predviđen dulji rok zastare, zahtjev za naknadu štete prema odgovornoj osobi zastarijeva kada istekne vrijeme određeno za zastaru kaznenog progona.

31. Zastarni rok iz čl. 231. Zakona o obveznim odnosima/05, primjenjuje se samo onda ako je pravomoćnom osuđujućom presudom Kaznenog suda utvrđeno postojanje kaznenog djela i odgovornost počinitelja (štetnika). Parnični sud nije ovlašten sam utvrđivati je li šteta počinjena kaznenim djelom i je li počinitelj odgovoran za izvršenje tog kaznenog djela.

32. Opće pretpostavke odgovornosti za štetu su: subjekti obveznog odnosa odgovornosti za štetu (odgovorna osoba i oštećenik), štetna radnja štetnika (postupak kojim se oštećeniku nanosi šteta), šteta (šteta je umanjeno nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist), a i nanošenje drugome fizičkog ili psihičkog bola ili straha, uzročna veza ili kauzalni neksus (to je veza koja mora postojati između štetne radnje i štete, na način da se šteta javlja kao posljedica štetne radnje) i protupravnost (radnja štetnika je protupravna ako je njome povrijeđen pravni propis).

33. U kaznenom postupku koji je vođen kod Općinskog kaznenog suda u Zagrebu posl. broj K-766/2016 okrivljene su četiri osobe (Matija Golub, Hrvoje Bančetović, Marko Janošević i Boris Vosmik) od kojih niti jedna nije zaposlenik I-tužene RH, te od kojih niti jedna nije II-tuženik.

34. U konkretnom slučaju na pitanje zastare ne primjenjuje se čl. 231. ZOO-a/05..., kojim je popisan dulji rok zastare ka da je šteta počinjen kaznenim djelom. Zastara potraživanja naknade štete uzrokovane kaznenim djelom prosuđuje se prema toj odredbi samo kada je pravomoćno osuđujućom presudom kaznenog suda utvrđeno postojanje kaznenog djela i odgovornost počinitelja (štetnika). U konkretnom slučaju iz stanja spisa ne proizlazi da su osobe koje su pravomoćno kaznenom presudom donesenom u povodu predmetnog štetnog događaja osuđene za počinjenje kaznenog djela bile osobe tuženika, niti osobe za koje bi ono odgovarali, već treće osobe, pa u primjenu ne dolazi zastrani rok iz čl. 231. ZOO-a /05. Osim toga, ovaj sud je sukladno čl. 12. st. 3. ZPP -a vezan izrekom pravomoćne kaznene presude. Ta se vezanost odnosi na činjenični opis, pravni opis i pravnomu kvalifikacijom kaznenog djela za koje je optuženik proglašen krivim. Zastrani rok prema čl. 231. ZOO-a/05, kao dulji zastrani rok može se primijeniti samo onda kada je kaznenom presudom utvrđeno da štetna radnja predstavlja biće kaznenog djela. Vezano parničnog suda odnosi se na utvrđenje da je kazneno djelo počinjeno, da je štetnik kazneno odgovoran i da je odgovoran za djelovanje onako kako je to utvrđeno kaznenom presudom, pa time i da je takvo postupanje koje je kaznenom presudom utvrđeno kao kažnjivo, predstavlja i štetnu radnju. Samo iznimno parnični sud je ovlašten utvrditi je li

šteta uzrokovana kaznenom djelom i to samo ako su postojale određene procesne smetnje zbog kojim se nije moglo protiv počinitelja provesti kazneni postupak. Okolnost da je počinitelj nepoznat ne predstavlja procesnu smetnju zbog koje bi parnični sud bio ovlašten ispitati je li šteta učinjena radnjama koje čine biće kaznenog djela. Iz činjeničnog opisa kaznenog djela ne proizlazi da su, naprijed navedeni optuženici, počinili štetnu radnju kojom je tužitelju nanesena šteta, budući da tužitelj tvrdi da mu je šteta nanesena uporabom vatrenog oružja, a iz činjeničnog opisa kaznenog djela ne proizlazi da bi kazneno djelo bilo počinjeno na taj način, već bacanjem predmeta, razbijanjem staklenih vrata kluba i oštećivanjem inventara kluba, a niti proizlazi da je kazneno djelo počinjeno na štetu tužitelja. Stoga, ovaj sud nije vezan donesenom kaznenom presudom u smislu čl. 12. st.3. ZPP-a, pa niti iz toga razloga u promjenu ne dolazi zastrani rok iz čl.231. ZOO-a/05. U konkretnom slučaju pitanje zastare valja prosuđivati primjenom čl. 230. st. 1. ZOO-a/05. Navedena odredba dolazi u primjenu bez obzira da li se naknada izgubljene zarade zahtjeva za već nastalu štetu (od 01.01.2007. do dana podnošenja tužbe 29.03.2013.) ili za štetu za koju je po redovnom tijeku stvari izvjesno da će sukcesivno nastajati u budućnosti (nakon podnošenja tužbe 29.03.2013. pa nadalje), ako i bez obzira na to da li se naknada buduće štete zahtjeva u obliku novčane rente ili u jednokratnom iznosu. Prema čl.230. st.1., naprijed navedenog ZOO-a, tražbina naknade šteta zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila (subjektivni rok), dok prema stavu 2. istog člana Zakona, ta tražbina u svakom slučaju zastarijeva za pet godina od kada je šteta nastala (objektivni rok). Početak računanja subjektivnog roka ovisi o šticećenikovom saznanju za štetu i štetnika, koje su činjenice relevantne za stjecanje mogućnosti da oštećenik zahtjeva naknadu štete. Taj je rok kombiniran s objektivnim rokom nakon čijeg proteka oštećenik ne može zahtijevati ispunjenje te obveze, a objektivnog, te u situaciji u kojoj subjektivni rok do proteka objektivnog roka iz nekog razloga još nije ni počeo teći. U situaciji kada štetnik nije poznat ne teče subjektivni rok, već zastara nastupa protekom objektivnog roka. U konkretnom slučaju tužitelj potražuje naknadu štete s osnove izgubljene zarade koja je nastupila kao posljedica trajne nesposobnosti za rad uslijed ozljeđivanja u predmetnom štetnog događaju. U tom slučaju objektivni rok zastare potraživanja tužitelja ne počinje teći od nastanka štetnog događaja, već od trenutka kada je tužitelju nastala šteta, a što je moglo uslijediti najranije stabilizacijom tužiteljevog zdravstvenog stanja, tj. završetkom liječenja ili primitkom rješenja kojim je utvrđena trajna nesposobnost za rad. Iz stanja predmeta proizlazi da je tužitelj dio utuženog razdoblja bio na bolovanju zbog privremene nesposobnosti za rad tijekom liječenja pa bi u odnosu na taj dio tražbine objektivni zastarni rok počeo teći prestankom privremene nesposobnosti za rad odnosno bolovanja. Subjektivni rok zastare, u konkretnom slučaju, ne bi tekao, budući da iz stanja spisa predmeta proizlazi da štetnik koji je nanio ozljedu tužitelju nije poznat. Trenutak kada je tužitelju nastala šteta odnosno stabilizacije njegovog zdravstvenog stanja, bi bio trenutak kada je tužitelju zaključeno bolovanje a to je bilo 31.01.2010. godine. Kod zahtjeva za naknadu štete u obliku rente (mjesečne rente zbog izgubljene zarade ili smanjene radne sposobnosti) razlikuje se zastara samog prava na naknadu štete od zastare pojedinih obroka rente. Tijekom ove parnice tužitelj nije ni sa čime dokazao da je radno nesposoban, odnosno nije priložio nikakav dokaz o navodnoj invalidnosti, nego je samo paušalno naveo da nije sposoban raditi. O invaliditetu i/ili nesposobnosti za rad izdaju rješenja upravna tijela kojim se nekome odredi u kojem postotku ima invaliditet odnosno radnu nesposobnost. Tužitelj tijekom parnice nije predao u sudski spis niti jedan dokaz iz kojeg bi proizlazila pravna osnova za izgubljenu zaradu. Tužitelj nije dostavio niti dokaz da je osporavao odluku tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu kojom je tužitelju izvanredno otkazan ugovor o radu zbog nedolaska na posao nakon što mu je zaključeno bolovanje 31.01.2010. godine. Provedenim dokazima utvrđeno je da je tužitelj doživio ozljedu na

radu dana 01.01.2007. godine, da je zbog toga bio privremeno nesposoban za rad i da je ta privremena nesposobnost prestala zaključenjem bolovanja dana 31.01.2010. Trajna nesposobnost za rad (potpuna ili djelomična) kao posljedica predmetnog ozljeđivanja nije utvrđena. Kao što je naprijed rečeno tužitelj nije dostavio rješenje upravnog tijela iz kojeg bi proizlazila njegova potpuna ili djelomična nesposobnost za rad. Tijekom ponovljenog postupka a nakon ukidne odluke ŽS u Rijeci GŽ R-604/2021-4 od 12.03.2025., tužitelj je do zaključenja prethodnog postupka predložio da se provede vještačenje po vještaku medicine rada, te da se da zadatak vještaku medicine rada da se očitije na tužiteljevu privremenu nesposobnost za rad na način da se očituje da li je tužitelj uslijed predmetnog ozljeđivanja bio privremeno nesposoban za rad, kada je ta nesposobnost prestala, da li je i kada nastupila trajna nesposobnost tužitelja za rad i kada je liječenje tužitelja završeno. Na pripremnom ročištu održanom 16.06.2025. sud je odredio provođenje tog dokaza (str.176 spisa) te je naložio tužitelju Igoru Marinoviću da u roku od 30 dana od dana odražavanja tog ročišta uplati predujam za provođenje tog dokaza. Tužitelj nije u danom roku, a niti kasnije uplatio predujam za provođenje tog dokaza, pa je sud zakazao ročište za dan 09.10.2025. u 9,00 sati na kojem je obavijestio stranke da tužitelj nije u danom roku uplatio predujam. Na tom ročištu punomoćnik tužitelja je izvan zakonskog roka u kojem se može zatražiti produljenje roka zatražio produljenje roka za uplatu predujma, što ovaj sud nije odobrio jer je punomoćnik tužitelja ako kvalificirani punomoćnik mogao tražiti produljenje roka za uplatu predujma a to nije učinio. Stoga nije proveden dokaz vještačenjem po vještaku medicine rada te nije utvrđeno kada je nastupila eventualna djelomična ili trajna nesposobnost tužitelja za rad. Kao što je navedeno bolovanje tužitelja je zaključeno s danom 31.01.2010. i taj dan se ima smatrati danom kada je liječenje tužitelja završeno.

35. Tužitelj u tužbi tvrdi, u djelu u kojem se odnosi I-tužene RH da se odgovornost I-tužene RH temelji na činjenici da je šteta nastala uporabom vatrenog oružja od strane policijskog službenika. Tužitelj tijekom postupka nije dokazao da bi ozljeđivanje tužitelja izazvao policijski službenik/ci uporabom službenog vatrenog oružja odnosno da bi I-tužena RH bila odgovorna odnosno suodgovorna tužitelju za nastalu štetu u štetnom događaju. Tijekom ove parnice tužitelj nije niti pokušao dokazati da mu je šteta nastupila uporabom službenog vatrenog oružja u vezi s obavljanjem policijske službe. Spisu ne prileži niti jedan dokaz iz kojeg bi proizlazilo da je tužitelj u štetnom događaju od 01.01.2007. ozlijeđen uporabom vatrenog oružja od strane djelatnika policije odnosno MUP RH.

36. U odnosu na II- tuženika Miroslava Balenta vlasnika ugostiteljskog obrta u kojem je tužitelj bio zaposlen od 01.01.2007., osnovanost tužbenog zahtjeva valja prosuđivati primjenom čl. 15. st.1. Zakona o zaštiti na radu (NN 59/96,94/96,114/03,100/04) koji je bio na snazi u vrijeme štetnog događajima prema kojem poslodavac odgovora radniku za štetu uzrokovanom ozljedom na radu po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti) a prema općim propisima obveznog prava. Opće pretpostavke odgovornosti za štetu (čl. 1045. ZOO) su štetna radnja, protupravnost štetne radnje, šteta, te uzročno posljedična veza između štetne radnje i štete i osoba koja je odgovorna za štetnu radnju. U konkretnom slučaju je valja utvrditi da li postoji pravno relevantna uzročna veza između ozljeđivanja tužitelja i nastanka štete u vidu izgubljene zarade zbog nesposobnosti za rad. Pravno relevantan uzročno posljedična veza između štetne radnje i nastale štete tužitelju u vidu izgubljene zarade zbog trajne nesposobnosti za rad postojala bi pod pretpostavkom da je radni odnos tužitelja prestao uslijed nesposobnosti za rad, a ne iz razloga koji nisu vezani za posljedice ozljeđivanja u predmetnom štetnom događaju. Odlučna činjenica koju je bilo potrebno utvrditi u ovoj parnici je je li tužitelju radni odnos prestao otkazom ugovora o radu koji tužitelj nije pobijao ili zbog utvrđenja nesposobnosti za rad. Provedenim

dokazima utvrđeno je da je tužitelju radni odnos prestao izvanrednim otkazom ugovora o radu od 31.01.2010. koji tužitelj nije pobijao odnosno nije dostavio niti jedan dokaz iz kojeg bi proizlazilo da je tužitelj pobijao Odluku II- tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu. Radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao zbog utvrđene djelomične ili potpune (trajne) nesposobnosti za rad, već zbog otkaza ugovora o radu. U koliko bi bila utvrđena odgovornost tuženika za naknadu štete tada u primjenu dolazi odredba čl. 1095. st. 1. i 2. ZOO-a , pa bi za razdoblje u kojem je tužitelj bio na bolovanju bilo potrebno utvrditi visinu izgubljene zarade kao razliku između naknade za bolovanje koju je tužitelj primao tijekom liječenja i plaće koju bi ostvarivao da je radio, a za preostalo razdoblje kao razliku između pretpostavljene plaće koju bi tužitelj ostvarivao da nije nastupila nesposobnost za rad i naknade koju eventualno ostvaruje s osnove nesposobnosti za rad. Razdoblje u kojem je tužitelj bio zaposlen kod II- tuženika Miroslava Balenta vlasnika obrta je razdoblje od 01.01.2007. do 31.01.2010. godine. Tužitelj u tužbi ne navodi da za to razdoblje traži izgubljenu zaradu kao razliku između naknade za bolovanje koju je tužitelj primao tijekom liječenja i plaće koju bi ostvarivao da je radio niti je u tužbi predložio financijsko vještačenje niti pribavu podataka iz kojih bi se mogla utvrditi razlika ako je razlike bilo. U nastavku postupka, nakon zaključenja prethodnog postupka (prethodni postupak je zaključen 16.06.2025.) tužitelj predlaže na ročištu održanom 11. lipnja 2026. provođenje dokaza financijskim vještačenjem na okolnost utvrđenja visine izgubljene zarade. S obzirom da su se tuženici protivili provođenju tog dokaza jer je taj dokaz predložen nakon zaključenja prethodnog dokaza, te da tužitelj nije dokazao da su postojali opravdani razlozi koji su ga spriječili da provođenje tog dokaza predloži do zaključenja prethodnog dokaza, sud je odbio provođenje tog dokaza.

37. Tužitelj u tužbi, a niti tijekom ove parnice ne pravi razliku između naknade plaće za vrijeme bolovanja (razdoblje od 01.01.2007. do 31.01.2010.) i rente zbog izgubljene zarade (od 01.02.2010. pa nadalje). Naknada za bolovanje se isplaćuje za vrijeme privremene nesposobnosti za rad. Renta zbog izgubljene zarade se isplaćuje zbog trajnog ili dugotrajnog smanjenja radne sposobnosti. Razlika između naknade plaće za vrijeme bolovanja i rente zbog izgubljene zarade je u pravnoj osnovi, svrsi i načinu obračuna. Naknada za bolovanje temelji se na propisima o zdravstvenom osiguranju, dok se renta zbog izgubljene zarade temelji na pravilima o naknadi štete. Naknadu za bolovanje isplaćuje poslodavac ili nadležni Zavod za zdravstveno osiguranje dok rentu plaća osoba ili subjekt odgovoran za štetu. Naknada za bolovanje predstavlja naknadu plaće tijekom bolovanja dok renta zbog izgubljene zarade predstavlja razliku između zarade koju bi osoba ostvarivala i stvarne zarade nakon ozljede. Naknada za bolovanje traje dok traje privremena nesposobnost za rad dok pravo na rentu zbog izgubljene zarade može trajati godinama ili doživotno ovisno o posljedicama ozljede. U slučaju ozljede na radu često se najprije ostvaruje naknada za bolovanje, a tek nakon što se utvrdi da je nastupilo trajno smanjenje radne sposobnosti može nastati pravo na rentu zbog izgubljene zarade. Kao što je naprijed navedeno naknadu za bolovanje za vrijeme privremeno nesposobnosti za rad isplaćuje poslodavac ili nadležni Zavod za zdravstveno osiguranje, pa za razdoblje od 01.01.2007. (nastanak štetnog događaja) do 31.01.2010. (izvanredni otkaz ugovora o radu tužitelju) I- tuženik RH uopće ne bi bio pasivno legitimiran za takav zahtjev tužitelja odnosno takav zahtjev tužitelja bi bio neosnovan u odnosu na I- tuženu RH. Iz tužbe zapravo proizlazi da tužitelj traži ne naknadu za bolovanje već da traži rentu zbog izgubljene zarade i to počevši od 01.01.2007. pa nadalje. Pravo na rentu zbog izgubljene zarade nastaje kada oštećenik zbog ozljede ili narušena zdravlja trpi trajni ili dugotrajni gubitak zarade odnosno kada zbog smanjene radne sposobnosti više ne može ostvarivati zaradu koju bi ostvarivao da nije bilo štetnog događaja. Renta zbog izgubljene zarade pripada ako su ispunjene sljedeće pretpostavke: postoji štetni događaj (ozljeda na radu),

postoji smanjenje ili gubitak radne sposobnosti, zbog toga nastaje trajni ili dugotrajni gubitak prihoda i postoji uzročna veza između ozljede i gubitka zarade. Pravo na rentu ne nastaje samom ozljedom, nego kada nastupi i utvrdi se trajni ili dugotrajni gubitak zarade. Iz podataka hrvatskog Zavoda za zdravstveno osiguranje (str. 189. i 190. spisa vidljivo je da je tužitelju Igoru Marinoviću za vrijeme privremene nesposobnosti za rad isplaćivana naknada plaće. Tužitelj u tužbi, a niti tijekom postupka nije izričito naveo da za razdoblje od 01.01.2007. pa do zaključenja bolovanja (31.01.2010.) traži isplatu naknade plaće između plaće koju bi tužitelj ostvario da je u tom razdoblju radio i naknade koju je HZZO isplatio tužitelju s te osnove u utuženom razdoblju. U tom smislu nije predloženo niti provođenje dokaza pa ovaj sud zaključuje da tužitelj potražuje rentu zbog izgubljene zarade za cijelo utuženo razdoblje odnosno od 01.01.2007. pa nadalje. Kao što je naprijed navedeno da je zahtjev za isplatom razlike plaće za vrijeme privremene nesposobnosti za rad (bolovanja) postavljen u odnosu na I-tuženu RH isti bi bio neosnovan jer I- tužena RH u tom slučaju ne bi bila pasivno legitimirana. U odnosu na II-tuženika poslodavca tužitelja takav zahtjev bi bio moguć ali iz smisla tužbe nije vidljivo da je takav zahtjev uopće postavljen već ovaj sud zaključuje da se radi o zahtjevu u kojem tužitelj traži isplatu rente zbog trajnog gubitka zarade. Važno je naglasiti da pravo na rentu ne nastaje samo ozljedom nego kada nastupi i može se utvrditi trajni ili dugotrajni gubitak zarade. Za naknadu štete u visini razlike između plaće koju bi radnik ostvario da radi i naknadi plaće primljene za vrijeme bolovanja, ne radi se o renti u užem smislu nego o naknadi imovinske štete-izgubljene zarade za vrijeme bolovanja. Na takvo potraživanje primjenjuju se opća pravila o zastari naknade štete odnosno subjektivni rok od tri godine od kada je oštećenik saznao za štetu za osobu koja je za štetu odgovorna i objektivni rok od pet godina od nastanka štete, odnosno najkasnije pet godina od nastanka štete. Pod pretpostavkom da je takav zahtjev postavljen, a uzimajući objektivni rok od pet godina od nastanka štete, te imajući u vidu istaknuti prigovor zastare s obzirom da je tužba podnesena 29.03.2013., takav zahtjev bi u odnosu na poslodavca ovdje II-tuženika bio u zastari za razdoblje od 01.01.2007. do 29.03.2008. s time da tužitelj nije dokazao tijekom postupka koliko bi iznosila razlika između naknade plaće koja mu je isplaćivana za vrijeme privremene nesposobnosti za rad (bolovanja) i plaće koju bi tužitelj ostvario da nije bio na bolovanju pa je za razdoblje od 29.03.2008. do 10.01.2010. takav zahtjev odbijen u odnosu na II-tuženika, poslodavca tužitelja kao pravno neosnovan. Dakle takav zahtjev bi bio u odnosu na I-tuženu RH potpuno pravno neosnovan jer RH ne bi bila pasivno legitimirana za takav zahtjev, a takav zahtjev u odnosu na poslodavac ovdje II-tuženika koji je pasivno legitimiran za takav zahtjev je neosnovan zbog zastare za razdoblje od 01.01.2007. do 29.03.2008., a nakon 29.03.2008. pa do 31.01.2010. ne bi bio prihvaćen jer provedenim dokazima nije pouzdano dokazan odnosno nije utvrđeno koliko bi iznosila razlika plaće između naknade za vrijeme bolovanja i plaće koju bi tužitelj ostvario da nije bio na bolovanju u razdoblju od 01.01.2007. do 31.01.2010. S obzirom da je bolovanje tužitelja zaključeno s danom 31.01.2010. zahtjev tužitelja za isplatom mjesečnog iznosa za razdoblje od 31.01.2010. nadalje ima se smatrati rentom zbog budućeg gubitka zarade. Kao što je naprijed navedeno tužitelju nje radni odnos kod II-tuženika prestao 31.01.2010. temeljem odluke tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu. Tužitelj nije do zaključenja glavne rasprave dokazao da je odluku II-tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu osporavao. Do trenutka kada je tužitelj izvanredno otkazan ugovor o radu nije dokazano da bi tužitelju nastupio djelomični ili potpuni gubitak radne sposobnosti, odnosno tužitelj takav dokaz nije dostavio u sudski spis. Iz navedenog proizlazi da je tužitelju radni odnos kod II-tuženika prestao izvanrednim otkazom a ne zbog djelomičnog ili potpunog gubitka radne sposobnosti. Kao što je prije navedeno pravo na rentu zbog izgubljene zarade nastaje kada oštećenik zbog ozljede ili narušenja zdravlja trpi trajni ili dugotrajni gubitak zarade, odnosno kada zbog smanjene radne sposobnosti ne može više

ostvarivati zaradu koju bi ostvarivao da nije bilo štetnog događaja. U situaciji kada je radni odnos tužitelja kod II-tuženika prestao izvanrednim otkazom, a ne zbog djelomičnog ili potpunog gubitka radne sposobnosti ti samo po sebi ne isključuje pravo na rentu zbog izgubljene zarade, međutim u konkretnom slučaju poslodavac, ovdje II-tuženik tvrdi da je gubitak zarade tužitelja od 01.02.2010. posljedica prestanka radnog odnosa zbog izvanrednog otkaza a ne posljedica ozljede na radu. Tužitelj nije dokazao provedenim dokazima da bi gubitak zarade od 01.02.2010. pa nadalje bila posljedica ozljede na radu. Radni odnos tužitelja kod II-tuženika nije prestao uslijed trajne nesposobnosti za rad odnosno to u ovom predmetu nije dokazano pa je tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na poslodavca ovdje II-tuženika pravno neosnovan za razdoblje od 01.02.2010. pa nadalje. Bez obzira što za taj dio tužbenog zahtjeva nije osnovan prigovor zastare jer objektivni zastarni rok je počeo teći prestankom privremene nesposobnosti za rad odnosno bolovanja tj. 01.02.2010. a s obzirom da je tužba podnesena 29.03.2013. evidentno je da od 01.02.2010. do 29.03.2013. nije protekao objektivni zastarni rok od pet godina. Dakle u odnosu na II-tuženika prigovor zastare za isplatu rente od 01.02.2010. nije u zastari, ali je odbijen jer nije pravno osnovan.

38. Slijedom naprijed navedenog odbijen je kao pravno neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na oba tuženika iz razloga koji su naprijed navedeni. Osim naprijed navedenog sud je vodio računa i o čl. 1092. ZOO-a prema kojem je oštećena osoba dužna poduzimati radnje u cilju sprječavanja i smanjenja štete, pa se eventualno trebalo utvrditi je li se tužitelj objektivno trebao zaposliti s obzirom na stanje na tržištu rada. Sud je utvrdio da je tužitelj bio prijavljen na Hrvatskom zavodu za zapošljavanje od 10.01.2011. do 30.04.2011. kada je odjavljen zbog ne javljanja dva mjeseca uzastopce Zavodu za zapošljavanje. Iz podataka o zaposlenju i stažu tužitelja iz tužiteljeve radne knjižice koja prileži spisu od str. 27-31 spisa, vidljivo je da se tužitelj nakon što mu je prestao radni odnos kod II-tuženika obrtnika Miroslava Balenta dana 10.09.2010. zaposlio kod autoprijevoznika Paška, Boše i Ilije Krišića iz Donje Zdenčine, V. Nazora 15 i da je tamo radio ukupno 21 dan odnosno do 30.09.2010. Iz evidencijskog lista Hrvatskog zavoda za zapošljavanje vidljivo je kako se tužitelj posljednji puta zavodu javio u travnju 2011. iz čega proizlazi da od tada uopće ne traži posao. S obzirom da je tužitelj tijekom 2010. bio zaposlen kod poslodavca iz Donje Zdenčine proizlazi da je tužitelj bio sposoban raditi ali da se nije trudio pronaći posao. Uz tužbu nije dostavljen nikakav dokaz tužiteljevog invaliditeta, odnosno nesposobnosti za rad. Nije dokazano postojanje uzročno-posljedične veze između štetnog događaja i ozljede tužitelja i tužiteljeve nezaposlenosti. Osim toga nije nebitno povući paralelu i sa iskazom tužitelja Igora Marinovića kod ovog suda (str. 203-205 spisa) koji je iskazao da nije ovisnik o alkoholu ali da je bio ovisnik o raznim vrstama droga te da je i u trenutku davanja tog iskaza pod terapijom. Droge poput heroina počeo je konzumirati 1990. ili 1991. kada je bio star 15 godina s tim da se od ovisnosti od heroina liječi i danas. U iskazu je tvrdio da od 2001. nije konzumirao heroin ali da je na metadonskoj terapiji i danas iako je netom prije toga rekao da se od ovisnosti počeo liječiti 01.01.2007. (dan štetnog događaja) a zatim je odmah dodao "zapravo ako malo bolje razmislim moguće je da sam se počeo liječiti od ovisnosti i 2006. godine" odnosno ranije. Osim toga, tuženici nisu počinili kaznena djela prema tužitelju, te nisu odgovorne osobe u smislu čl. 231. st. 1. Zakona o obveznim odnosima koji je naprijed naveden.

39. Odluka o trošku temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a koji regulira da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci nadoknaditi parnične troškove. Odluka o trošku temelji se i na odredbi čl. 155. ZPP-a koji kaže da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni, te o visini troškova odlučuje sud

ocjenjujući brižljivo sve okolnosti. Ako je propisana tarifa za nagrade odvjetnika ili za druge troškove, odmjerit će se takvi troškovi prema toj tarifi.

40. Tužitelj nije uspio u ovome sporu, pa je dužan tuženicima nadoknaditi prouzročene parnične troškove.

41. I-tuženu RH je tijekom postupka zastupalo Državno odvjetništvo koje temeljem čl. 163. ZPP-a ima pravo na troškove postupka koji bi se stranci priznao na ime nagrade odvjetniku. Zakonski zastupnik I-tuženika je zahtjev za naknadom parničnog troška postavio na ročištu održanom 11.06.2026.g. na kojem je zaključena glavna rasprava (str. 215 spisa).

42. Pun. II-tuženika je do zaključenja glavne rasprave postavila zahtjev za naknadom parničnog troška str. 216 spisa).

43. Odvjetnički trošak odmjerjen je u skladu s odredbama važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23, 107/25). VPS naznačena po tužitelju iznosi 82.819,03 eura (ranije 624.000,00 kuna).

44. I-tuženoj RH priznat je sljedeći trošak: sastava odgovora na zahtjev za mirno rješenje spora 623,74 boda; sastava odgovora na tužbu 623,74 boda; sastava podneska od 16.11.2017. 623,74 boda; zastupanja na ročištima od 02.03.2017., 25.09.2018., 14.01.2019., 19.09.2019., 09.12.2020., 16.06.2025., 09.10.2025., 19.11.2025. i 11.6.2026.za svako po 623,74 boda. To ukupno iznosi 7.484,88 bodova. Vrijednost jednog boda iznosi 2,00 € (Tbr. 54 važeće OT). Sveukupan broj bodova izražen u novcu iznosi 14.969,76 eura Sveukupno je I- tuženoj RH priznat trošak ove parnice u iznosu od 14.969,76 eura.

45. II-tuženiku Miroslavu Balentu, priznat je sljedeći trošak: sastava odgovora na tužbu u visini od 623,74 boda; sastava obrazloženog podneska od 26.01.2018. u visini od 623,74 boda; zastupanja na ročištima od 25.09.2018., 14.01.2019., 19.09.2019., 9.12.2020., 16.06.2025., 09.10.2025., 19.11.2025., 11.06.2025. za svako po 623,74 boda; za sastav žalbe od 20.02.2019. (+25%) 779,68 bodova; za odgovor od 03.03.2021. na žalbu u visini od 623,74 boda. To ukupno iznosi 7.640,82 boda. Vrijednost jednog boda iznosi 2,00 € (Tbr. 54 važeće OT). Sveukupan broj bodova izražen u novcu iznosi 15.281,64 eura. Na sve obavljane radnje, temeljem Tarifnog broja 46 važeće OT, odvjetnik ima pravo obračunati pripadajući porez na dodanu vrijednost odnosno 25% PDV što iznosi daljnjih 3.820,41 eura. Sveukupno je II-tuženiku Miroslavu Balentu priznat trošak ove parnice u iznosu od 19.102,05 eura.

46. Odluka o dijelu parničnog troška koji se odnosi na sudske pristojbe uslijedit će naknadno pismeno po pravomoćnom okončanju spora, temeljem čl. 13. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23).

47. Tužitelj je temeljem čl. 11. st.1. toč.3. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) oslobođen od plaćanja sudskih pristojbi u sporovima u vezi s ostvarivanjem t5readnikovih prava iz radnog odnosa.

U Zagrebu, 29. lipnja 2026. godine

Sutkinja:

Jelica Pandurić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno u 4 primjerka putem ovog suda u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove odluke.

Dostaviti:

- pun. tužitelja odvjetnici iz OD Ljubičić i Vrdoljak iz Splita
- zz I-tuženika OGDO iz Zagreba
- pun. II-tuženika odvjetnica Ines Škofač

Broj zapisa: **9-3088a-0bf33**

Kontrolni broj: **02d37-e1938-6a217**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.